

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Wagner

w sprawie z powództwa S. N. i in.,
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie L.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 23 lutego 2006 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów od wyroku Sądu Apelacyjnego w L.
z dnia 27 lipca 2005 r., sygn. akt III APa .../05,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powodów zaskarżył skargą kasacją wyrok Sądu Apelacyjnego w L. z dnia 27 lipca 2005 r., oddalający ich apelację od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Z. z dnia 28 lutego 2005 r., oddalającego powództwo o zapłatę odszkodowania. Wskazując jako podstawę skargi kasacyjnej naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 18a ust. 1 i art. 49 ustawy z dnia 25 września 1981 r. o przedsiębiorstwach państwowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 112, poz. 981) oraz § 18 ust. 1 i § 51 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 listopada 1981 r. w sprawie wykonania ustawy o przedsiębiorstwach państwowych (DzU. Nr 31, poz. 170 ze zm.) i art. 417 k.c. – poprzez ich błędną wykładnię, wniósł o „zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie na rzecz powodów dochodzonych należności wraz z odsetkami i kosztami

procesu”, ewentualnie o „uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu” oraz o „zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów kosztów procesu według norm prawem przepisanych”. Jego zdaniem, rozpoznanie skargi kasacyjnej uzasadnia potrzeba wykładni powołanych przepisów oraz konieczność „jednoznacznego określenia, czy można uznać, że została zakończona likwidacja przedsiębiorstwa państwowego w sytuacji, gdy przedsiębiorstwo to nadal zatrudnia pracowników, uzyskuje przychody z czynszu dzierżawnego, nie zostało wykreślone w Urzędzie Skarbowym jako płatnik podatków oraz w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych jako płatnik składek na ubezpieczenie społeczne, a więc czy zachodzą w takiej sytuacji przesłanki określone w § 18 i § 51 Rozporządzenia Rady Ministrów [...] w sprawie wykonania ustawy o przedsiębiorstwach państwowych do uznania, że nastąpiło całkowite zakończenie jego działalności gospodarczej”?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a także gdy skarga kasacyjna jest oczywiście bezzasadna, chyba że zaskarżone orzeczenie narusza oczywiście prawo albo zachodzi nieważność postępowania.

Przedmiotem rozpoznawanej sprawy była ocena zasadności roszczenia skarżących, którzy wywodzili, że wskutek wniesienia przez wojewodę do Spółki „Sukces” mienia pozostałego po zlikwidowanym przedsiębiorstwie państwowym zostali pozbawieni prawa do nieodpłatnego nabycia udziałów w tej Spółce.

Powołane w skardze kasacyjnej przepisy ustawy o przedsiębiorstwach państwowych – art. 18a i art. 49, oraz rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wykonania ustawy o przedsiębiorstwach państwowych - § 18 i § 51, a także art. 417 k.c.– zostały dostatecznie wyjaśnione zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie. Nie budzą one wątpliwości i nie wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. W sprawie nie występuje zagadnienie prawne, które stanowiłoby problem prawny, tym

bardziej istotny, mający znaczenie precedensowe dla innych podobnych spraw i wymagający ingerencji Sądu Najwyższego. W motywach zaskarżonego orzeczenia nie dostrzega się wyraźnego błędu w zastosowaniu prawa lub jego wykładni, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy. Zorganizowana część mienia przedsiębiorstwa to pewien zespół składników, co oznacza, że składniki te musi „spajać” więź organizacyjna, czynnik organizacji; w skład tego zespołu muszą wchodzić co najmniej dwa składniki – materialny i jeden niematerialny, a zespół ten powinien istnieć już w chwili rozpoczęcia likwidacji przedsiębiorstwa państwowego. Wbrew twierdzeniu skarżących, mienie pozostałe po likwidacji przedsiębiorstwa państwowego, nie musi, ale może mieć charakter zorganizowanej całości (por. M. Wolanin, Rejent 1996 nr 3, str. 96).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.